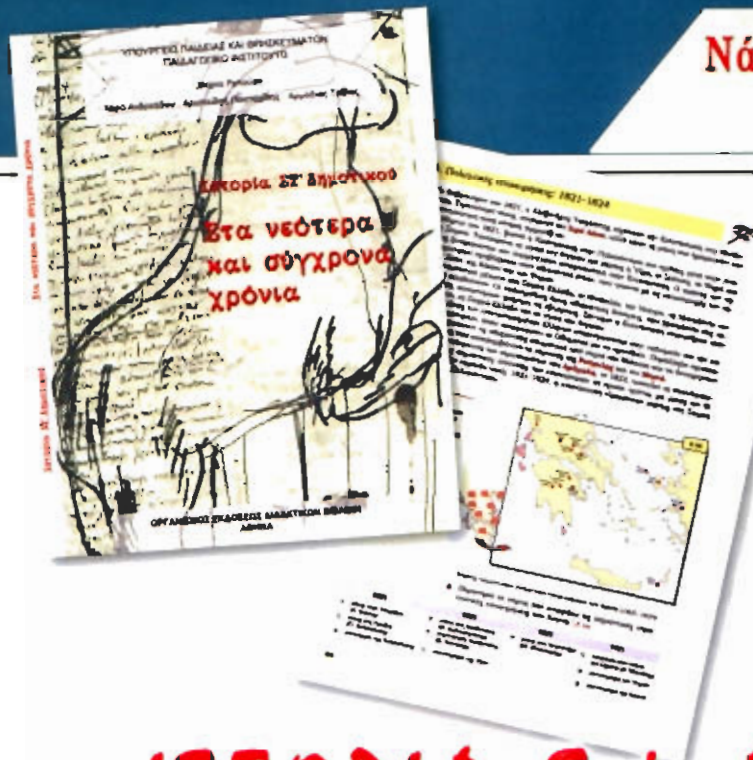

Νά γιατί οί νέοι μας άγνοοῦν
βασικά ιστορικά γεγονότα

Σύντομη
κριτική
στο βιβλίο:

«ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΤ' ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ»

Συνήθως στις μεγάλες εθνικές εορτές μερικοί εκπρόσωποι του Τύπου βρίσκουν κατάλληλη πίν ευκαιρία νά ρωτίσουν μικρούς ή μεγαλύτερους νέους κάτι σχετικά μέ τήν ήμερα πού εορτάζουμε.

Συνήθως οί άπαντήσεις προκαλοῦν τόν γέλωτα καί τήν είρωνεία γιά τήν άγνοια στοιχειωδών γεγονότων. "Όσοι δέ ποναῦν πραγματικά αὐτόν τόν τόπο, λυποῦνται βαθύτατα γιά τό επίπεδο μορφώσεως τών παιδιών τῆς Ἑλλάδος, τουλάχιστον στόν τομέα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας.

Ἄναρωτηθήκαμε, ὅμως, γιά ποιά αἰτία; Ποίος εὐθύνεται γι' αὐτή τήν κατάσταση; Στό μεγαλύτερο μέρος δέν φταίνε οί νέοι μας. Μιά ματιά σέ κάποια βιβλία θά μᾶς δώσει τήν ἀπάντηση.

Στό ἐγχειρίδιο «Ἱστορία τῆς ΣΤ' Δημοτικού» τᾶ συνταρακτικά γεγονότα τῆς Ἐθνεγερσίας τοῦ 1821 παρουσιάζονται ἐπιγραμματικά σάν τηλεγραφήματα. Εἶναι δυνατό νά μείνει κάτι στό παιδί, ὅταν δέν γίνεται ἔστω καί περιληπτική διήγηση τών γεγονότων; Στή σελίδα 44 γράφει: «Τόν Φεβρουάριο τοῦ 1821 ὁ Ἄλεξ. Ὑψηλάντης κηρύσσει τήν Ἐπανάσταση στή Μολδοβλαχία. Στρατολογεῖ νέους, συγκροτεῖ τόν ἱερό Λόχο, ἀλλά κάνει τή μάχη στό Δραγατσάνι καί ἡ ἐπαναστατική αὐτή κίνηση τερματίζεται».

Γράφει ὁ

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΔΕΜΟΣ

Καί αὐτό εἶναι ὄλο. Τί νά καταλάβει ὁ μαθητής ἀπό αὐτό τό «πληγράφημα»; Καί δέν ἀναφέρει τουλάχιστον ὅτι, παρά τήν ἀποτυχία τοῦ κινήματος ἐκεῖ, ὠφέλησε πολύ τήν Ἐπανάσταση, διότι οί

Τούρκοι ἀπό τή στιγμή ἐκείνη ἀναγκάστηκαν νά δεσμεύσουν ἐκεῖ πολυάριθμα στρατεύματα στή Μολδοβλαχία, μέ τᾶ ὅποια θά μπορούσαν νά χτυπήσουν τήν Ἐπανάσταση στήν Πελοπόννησο.

Ἡ καταστροφή τοῦ Δράμαλι στή Δερβενάκια καί ἡ πολιορκία καί ἐξοδος τοῦ Μεσολογγίου σέ δύο γραμμές τό καθένα ἀπό τᾶ μεγάλα καί συγκλονιστικά αὐτά γεγονότα. Μετά τᾶ παιδιᾶ ἀκοῦνε Μεσολογγικά Δερβενάκια καί δέν καταλαβαίνουν γιά ποῖο πράγμα τοῦς μιλάμε...

Ὁ Κολοκοτρώνης ἀναφέρεται σέ μισό στίχο. Τούς μεγάλους γιγαντομάχους ἦρωες τοῦς ἀναφέρει ἀπλῶς ὀνομαστικά: Ὁ Καροῖσκάκης, ὁ Παπαφλέσσας, ὁ Ἄνδρουτσος, ὁ Νικηταράς, ὁ Μπότσαρης κλπ. Καί δέν γίνεται ἡ ἐλάχιστη ἀναφορά στό ἔργο τοῦς. Γιά τόν Μπότσαρη δέν διευκρινίζουν ποιός Μπότσαρης εἶναι αὐτός, οὔτε γίνεται λόγος γιά τό μεγάλο ἠθικό μάθημα πού ἔδωσε σέ ὄλους τοῦς ὄπλαρχηγούς τῆς Ἐπανάστασης.

Στή σελ. 66 γράφει: «Ἡ ἑλληνική Ἐπανάσταση τοῦ 1821 ἐντάσσεται στίς μεγάλες εὐρωπαϊκές ἐπα-

ναστατικές κινήσεις που αντιδρούν στα παλαιά αντιδημοκρατικά καθεστώτα και την Ίερή Συμμαχία».

Ο Θεόδωρος Κολοκοτρώνης, όμως, μας δίνει τον ακριβή όρισμό της ελληνικής Έπανάστασης: **«Διήγησης Συμβάντων τῆς Ἑλληνικῆς Φυλῆς»**, σελ. 159, γράφει: «...Ἡ Ἐπανάστασις ἡ ἰδική μας δὲν μοιάζει μὲ καμιά ἀπ' ὅσες γίνονταν σήμερον εἰς τὴν Εὐρώπην. Τῆς Εὐρώπης αἱ ἐπαναστάσεις ἐναντίον τῶν διακίσεων εἶναι **ἐμφύλιος πόλεμος**. Ὁ ἐδικὸς μας πόλεμος ἦταν ὁ πλέον δίκαιος, **ἦταν ἔθνος μὲ ἄλλο ἔθνος**, ἦταν μὲ ἓνα λαὸν ὅπου πατέ δὲν ἠθέλησε νὰ ἀναγνωρισθῆ ὡς τοιοῦτος, οὔτε νὰ ὀρκισθῆ παρά μόνον ὅτι ἔκαμνε ἡ βία. Οὔτε ὁ Σουλτάνος ἠθέλησε ποτέ νὰ θεωρήσῃ τὸν ἑλληνικὸν λαὸν ὡς λαόν, ἀλλὰ ὡς σκλάβους».

Ὅποιος ἐπιχειρεῖ νὰ ἀμφισβητήσῃ τὰ γραφόμενα ἀπὸ τὸ Γέρο τοῦ Μωριά, πλανᾶται πλάνην οἰκτράν.

Μία ἄλλη σοβαράτατη παράλειψη: Ἀγναεῖται τελείως ὁ ρόλος τῆς Ἐκκλησίας, τόσο σπὶ διάρκεια τῆς τουρκοκρατίας, ὅσα καὶ σπὶ διάρκεια τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως τοῦ 1821. Λές καὶ ἡ Ἐκκλησία δὲν ὑπῆρχε σταύς τέσσερις αἰῶνες τῆς δουλείας. Εὐτυχῶς τὴν ἀπάντησι δίνει ἡ ἀντίπερα ὄχθη, οἱ ἴδιοι οἱ Τοῦρκοι: Τὸ ἀναγνωστικὸ τῆς Γ' Λυκείου τῆς Τουρκίας ἀναφέρει: **«Ὁ Πατριάρχης καὶ ὁ Ἀνώτερος κληρὸς τῶν Ρωμιῶν ἦταν ἐπικεφαλῆς τοῦ ἔθνους τῶν Γραικῶν ο' αὐτὴ τὴν Ἐπανάστασι, μαζί μὲ τοὺς καλόγερους»!**...

Ὁ Τοῦρκος ἱστορικός Μώραλη Μαλίκ Μπέης γράφει γιὰ τὴν ταχεία ἐξάπλωσι τῆς Ἐπαναστάσεως σπὴν Πελοπόννησο: «Ἐνταῦθα τὸν λαὸν ὑπέκλιναν οἱ προεστώτες, αἱ ἔμποροι, οἱ πρόκριτοι καὶ **κυρίως οἱ Μητροπολίται καὶ γενικῶς οἱ ἀνήκοντες εἰς τὸν κληρὸν...**».

Ὁ ἱστορικός καὶ Ἀκαδημαϊκὸς Διονύσιος Κόκκινος (τὰ κύρος ταυ οὐδεὶς ἀμφισβητεῖ) σπὴν 12τομη Ἱστορία του γράφει: **«Ἐκκλησία καὶ κληρὸς ὑπῆρξαν ὁ ὀδηγὸς καὶ τὸ στήριγμα τῆς φυλῆς ο' ὅλη τὴ μακραίωνα δουλεία καὶ τὴν ἐθνεγερσία»**.

Ὁ ἀγνότατος ἥρωας Γιάννης Μακρυγιάννης, ἀγανακτισμένος μὲ ἐκείνους που μιλοῦσαν σάν Γρεκύλοι στοὺς ξένους, γράφει στὰ Ἀπομνημονεύματά του: «Καὶ βρίζουν οἱ πουλημένοι εἰς τοὺς ξένους καὶ τοὺς παπάδες μας, ἐμεῖς τοὺς εἶχαμε μαζί εἰς κάθε μετερίζι εἰς κάθε πόνον καὶ δυστυχίαν. Ὅχι μόνον διὰ νὰ βλογάνε τὰ ὄπλα τὰ ἱερά,

ἀλλὰ καὶ μὲ ντουφέκι καὶ γιαταγάνι πολεμώντας σάν λιοντάρια. Ντροπή Ἑλληνες!».

Σὲ ἄλλο σημεῖο γράφει: **«30 ἱερεῖς σκοτώθηκαν σπὴ διάρκεια τοῦ ἀγῶνα οὐ διάφορες μάχες»**.

Ἀναφέρθηκα λίγο περισσότερο στὸ θέμα τοῦ Κληρῶν, ἐπειδὴ ἀγνοεῖται τελείως.

Προξενοῦν λύπη ἃσα γράφονται στὶς σελίδες 101-103 ταῦ ἴδιου βιβλίου. Κατοχὴ τῆς Σμύρνης ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ Στρατό, κατοχὴ καὶ ἀπὸ τὸν Κεμάλ. ἴσια κι ὅμοια...

«Στὶς 27 Αὐγούστου 1922 ὁ τουρκικὸς στρατὸς μπαίνει σπὴ Σμύρνη. Χιλιάδες Ἑλληνες συνωστίζονται στὰ λιμάνι προσπαθώντας νὰ μποῦν στὰ πλοῖα καὶ νὰ φύγουν γιὰ τὴν Ἑλλάδα». Παραθέτει καὶ μιά φωτογραφία μὲ δύο κατάφορτα πλεούμενα. Σύμφωνα μὲ τὴ λεζάντα, ὅλο αὐτὸ τὸ πλῆθος ἀπλῶς συνωστίζεται γιὰ νὰ πάει γιὰ διακοπές σπὴν Ἑλλάδα...

Ἀγνοεῖται ἡ μάχαιρα τῶν Τοῦρκων παύ κάβει ἀνελέπτα ἑλληνικὰ κεφάλια. Γιὰ τὴν εἰκόνα που εἶδε Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος καὶ εἶπε: «Ντρέπαμαι που εἶμαι ἄνθρωπος» δὲν γίνεται καμιά ἀναφορὰ. Οὔτε γενεακτονία Ποντίων ὑπάρχει. Ἡ κατακρεαύρηση ταῦ Μητροπολίτη Χρυσοστάμου ἀγνοεῖται τελείως.

Ἐπισήμανα μερικά σημεῖα, τὰ πιά ἀντιπροσωπευτικά, γιὰ νὰ ἀντιληφθῆ ὁ ἀναγνώστης τὴ σοβαρότητα τοῦ προβλήματος. Εὐκόλα γίνεται ἀντιληπτό ὅτι ἡ τηλεγραφικὴ παρουσίασι τῶν ἱστορικῶν γεγονότων δὲν ἀφήνει τίποτε στὸ μαθητῆ. Ἡ μιστὴ ἀλήθεια εἶναι χειρότερη ἀπὸ τὸ ψέμα.

Μερικά σημεῖα τὰ τανίζει καὶ τὰ ἐπεκτείνει κάπως, γιὰ νὰ ὑπηρετήσῃ ἰδεολογικοὺς λάγους. Πρέπει νὰ ἀντιληφθοῦμε, ὅτι ἡ εὐθύνη ἀπέναντι σπὴ νέα γενεὰ εἶναι μεγάλη. Ἄς μὴ γινάμαστε συνήγοροι στὸ μανιφέστο τοῦ Χένρυ Κίσσιγγκερ, ὁ ὁποῖος τὰ 1994, σὲ ὁμιλία του σπὴν Οὐάσιγκτον τῶν Η.Π.Α., εἶπε: «Ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι δυσκολοκυβέρνητος καὶ γι' αὐτὸ πρέπει νὰ τὸν πλήξουμε βαθιὰ στὶς πολιτισμικὲς ρίζες. Τότε ἴσως συνεισθῆ. Ἐνναῶ, δηλαδή, **νὰ πλήξουμε τὴ γλῶσσα, τὴ θρησκεία, τὰ πνευματικὰ καὶ ἱστορικὰ τοῦ ἀποθέματα**, ὥστε νὰ ἐξουδετερώσουμε κάθε δυνατότητα του νὰ ἀναπτυχθῆ, νὰ διακριθῆ, νὰ ἐπικρατήσῃ...».

Κανένας Κίσσιγγκερ δὲν θὰ μπορέσῃ νὰ μᾶς «συνεῖσαι», ἂν δὲν γίνουμε συνήγοροι ἐμεῖς οἱ ἴδιοι...

Ἐπισημείωσι

Τὸ κείμενο δημοσιεύθηκε σπὴν ἐφημερίδα «Πρωινὸς λόγος», τῶν Ἰωαννίνων, τῆς 23.11.2006, σσ. 1 καὶ 15.